

Chương 15

Sự Chờ Đợi Của Tôi

Có phải tớ đúng là kẻ cực ngốc, đại ngốc không?

Ngốc nên mới biết lần này đến lần khác làm tổn thương cậu, đi lướt qua cậu. Khiến cậu phải chờ đợi trong cô đơn, tuyệt vọng, khiến cậu phải biến mất trong đau đớn.

Dù ở bên cạnh bao người hết mực quan tâm đến tớ,
Mà không có cậu.

Tớ vẫn luôn cảm thấy cuộc sống thật cô độc biết chừng nào.

Vì thế xin cậu hãy thức dậy đi.

Chàng hoàng tử đang say giấc của tớ ơi!

“Đừng bỏ tớ đi nhé, Hứa Dục ơi, cậu đã đồng ý với tớ rồi mà! Cậu đã đồng ý sẽ ở bên tớ rồi mà! Hu hu...” Vừa khóc vừa gắng sức mở to mắt nhìn, trước mặt tôi chỉ là một vùng sáng trắng mênh mông.

Lẽ nào mình lại trở về với làn sương mù trắng xóa ấy rồi sao?

Cố gắng nhìn lại thật kỹ, tôi mới nhận ra màu trắng đang đập vào mắt tôi không phải là những giọt sương trong hư vô mà là một bức tường sơn trắng hòa với màu trắng của chiếc ga trải giường và tô điểm thêm cho màu trắng ấy là bộ quần áo vải trắng tôi đang mặc trên người.

“Hy Nhã tỉnh rồi, Hy Nhã.” Bên tai lại vang lên một giọng nói có vẻ rất hung phần mà vô cùng quen thuộc. “Bác ơi, em ấy tỉnh rồi!”

Đây hình như là... giọng nói của Thần.

“Hy... Nhã!” Lại một giọng nói khác ngập ngừng vang theo.

Bố?

Đây đúng là giọng nói của bố rồi!

Không thể nhầm lẫn được, đúng là bố đang gọi tên tôi rồi.

“Hy Nhã!”

“Hy Nhã!”

Hai hình ảnh thân quen cùng lúc xuất hiện trước mắt tôi, đúng là bố và Thần rồi.

Tôi lại cảm nhận được sự ấm áp và yên bình như xưa, có lẽ, lúc nào họ cũng là người mang lại sự ấm áp cho lòng tôi chẳng?

“Hu hu, con nhớ mọi người quá...” Tôi định dang rộng hai cánh tay để ôm họ thật chặt, nhưng lực bắt tòng tâm, người tôi như không còn chút sức lực nữa.

“Hy Nhã con...” Bố nắm chặt tay tôi, hai dòng lệ trào ra nơi khóe mắt.

Từ trước tới giờ bố không bao giờ để tôi nhìn thấy ông rơi lệ, vậy mà giờ trông ông có vẻ già đi nhiều. Có phải vì lo lắng cho tôi quá không?

Con xin lỗi bố. Tất cả chỉ vì con, vì lo lắng cho con thôi phải không ạ? Chính con đã khiến bố phải khổ tâm thế này, phải không ạ?

Mắt tôi cay cay, nước mắt trào ra. Cảm thấy cơ thể đã khôi phục được đôi chút, tôi từ từ ngồi dậy.

“Bố ơi.” Tôi dang rộng hai tay vui sướng nhìn về phía bố chờ đợi.

Phải đến lúc này, ông mới tin vào tất cả những gì đang diễn ra trước mắt. Không gì sung sướng bằng, ông cũng dang rộng đôi tay ôm chặt tôi vào lòng.

“Hy Nhã của bố, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.”

Đây có lẽ là cái ôm mạnh nhất, chặt nhất mà ông dành cho tôi trong suốt mười sáu năm qua.

Tôi ngược mắt lên nhìn Thần đang mỉm cười phía sau lưng bố, chân thành nói: “Thần, em cảm ơn anh nhiều lắm”.

Cảm ơn mọi người đã luôn thương yêu con, che chở, bảo vệ cho con.

Thần mỉm cười nhìn tôi, lắc đầu.

“Hy Nhã, em đã hôn mê lâu như vậy, giờ đã tỉnh lại. Coi như anh có thể yên tâm được rồi.”

Hôn mê?

Có nghĩa tất cả mọi chuyện xảy ra trước đó...

Tất cả chỉ là giấc mơ thôi sao?

Biết bao chuyện đã xảy ra, tôi đã chứng kiến biết bao cảnh tượng, và cũng ngẫm ra bao nhiêu điều. Tất cả chỉ diễn ra trong giấc mơ thôi sao?

Vậy thì, lúc này đây, Hứa Dục thế nào rồi? Cậu ấy đang ở đâu? Tại sao không thấy cậu ấy xuất hiện ở đây chứ?

Trong phút chốc, bao nhiêu hình ảnh lại ủa về trong tâm trí tôi. Bao cảnh tượng hư thực nối đuôi nhau xuất hiện trước mắt tôi...

Nếu tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước chỉ là một giấc mơ, thì liệu có phải Hứa Dục không biến mất, không bỏ lại tôi mà ra đi một mình không? Liệu có phải cậu ấy vẫn còn sống không?

Trí óc tôi lại quay ngược về thời điểm trước khi tôi rơi vào hôn mê...

“Tuy bệnh nhân đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng đáng tiếc là cậu ấy bị xe đâm vào đầu, máu tích tụ trong não khá lớn, chèn ép vào các dây thần kinh, nên

cậu ấy bị mất hết ý thức. Rất có thể cậu ấy sẽ... bị rơi vào trạng thái hôn mê sâu một thời gian dài.”

“Hôn mê sâu một thời gian dài?”

“Trong y học gọi hiện tượng này là *Vegetative Patients*, sống thực vật.”

“Hứa Dực đâu? Hứa Dực đâu?” Tôi luôn miệng hỏi bố và Cố Hạo Thần vì lo lắng quá mà giọng tôi lạc đi như bệnh nhân bị cảm cúm vậy.

Hình ảnh xảy ra trước khi tôi rơi vào hôn mê lại hiện ra trước mắt. Lòng tôi quặn đau, cảm giác tuyệt vọng dâng trào khiến tôi thấy khó thở.

“Cậu ấy...” Cố Hạo Thần hơi ngấp ngừng, như sợ tôi bị kích động, khó khăn lắm anh mới thành thật nói với tôi. “Vẫn đang hôn mê...”

“Cậu ấy đang ở đâu? Anh hãy đưa em đến đó! Em muốn thăm cậu ấy!” Tôi vừa nói vừa gắng sức xuống khỏi giường bệnh, cố gắng bước đến bên Cố Hạo Thần.

Tôi phải nhìn thấy Hứa Dực. Tôi muốn chắc chắn là cậu ấy vẫn còn sống. Ngay bây giờ! Ngay lập tức!

Dù lúc trước bác sĩ nói, cậu ấy có thể phải sống thực vật, tôi cũng muốn nhìn thấy cậu ấy để chắc chắn rằng cậu ấy vẫn đang thở!

“Hy Nhã...” Thần nhìn tôi vẻ lo lắng, rồi lại quay lại nhìn bố tôi.

“Thần, em xin anh đấy, đưa em đi đi mà! Đưa em đi đi!” Tôi cố níu thật chặt vào vạt áo Cố Hạo Thần, như thể anh là thanh gỗ nổi duy nhất trên mặt biển lúc này có thể cứu tôi không bị chết đuối.

“Tiểu Thần, cháu hãy đưa Hy Nhã đi đi.” Cuối cùng, bố tôi cũng phải khoát tay đồng ý.

Lúc này Cố Hạo Thần mới gạt đầu, dang tay ra đỡ lấy tôi.

“Em vẫn còn yếu lắm, chúng ta đi chậm chậm thôi nhé.”

“Được ạ.”

Mặc dù miệng hứa như vậy nhưng lúc này tôi chỉ muốn ngay lập tức bay đến bên Hứa Dực. Dù phải cố gắng hết sức, loạng choạng bước từng bước mệt nhọc, tôi vẫn cố sức bám theo bước chân của Thần.

Phòng bệnh của Hứa Dực rất yên tĩnh.

Cậu ấy đang nằm trên giường bệnh, nét mặt trông rất thư thái.

Cố Hạo Thần giúp tôi lấy ghế đặt cạnh giường. Tôi ngồi xuống rồi ngắm nhìn cậu ấy thật kỹ. Trong giấc mơ, nét mặt của cậu ấy xuất hiện thật mờ nhạt như ảo ảnh, thế nên bây giờ tôi phải nhìn kỹ để ghi nhớ khuôn mặt ấy, để từ nay về sau, dù cậu ấy có thay đổi nhận dạng thế nào, tôi cũng sẽ nhận ra ngay trong giây phút đầu tiên gặp mặt.

Mái tóc đen nhánh nhẹ bay trong gió.

Khuôn mặt tươi sáng, điển trai, và nụ cười rạng ngời như ánh nắng ban mai.

Những chàng trai xuất hiện trong giấc mơ rõ ràng giống hệt với khuôn mặt trước mắt tôi lúc này, vậy mà sao tôi lại không nhận ra cơ chứ?

Tôi đúng là ngốc thật!

“Thần ơi, chắc cậu ấy sẽ ngủ như vậy lâu lắm phải không anh?” Tôi ngắm nhìn khuôn mặt đang chìm sâu vào giấc ngủ của Hứa Dục.

“Ừ.” Thần đứng sau lưng tôi trả lời.

“Lâu lắm, lâu lắm phải không anh?”

“Ừm.”

“Vậy thì”, tôi quay lại nhìn anh nói, “sẽ là bao lâu hả anh?”

Thần ngẩn người, không biết phải trả lời tôi ra sao, nên không nói gì.

“Không sao.” Tôi cười rồi lại đưa mắt về phía Hứa Dục. “Triệt Dã đã từng nói cậu ấy là thiên sứ bảo vệ em, còn em lại là thiên sứ bảo vệ Hứa Dục! Vì thế dù cậu ấy có ngủ bao lâu, em cũng sẽ đợi cậu ấy tỉnh lại.”

Cho dù bao lâu đi nữa, cho dù... bao lâu đi nữa.

Hứa Dục, nhất định tớ sẽ chờ cậu tỉnh lại. Cho dù có phải cô đơn chờ đợi cậu, như cậu cũng đã từng một mình chờ đợi tớ trong công viên vườn hoa anh đào ấy, tớ cũng sẽ chấp nhận. Hứa Dục, cậu đã phải một mình buồn bã chờ đợi tớ trong một thời gian lâu như vậy mà tớ chưa bao giờ làm được gì cho cậu.

Vì thế lần này hãy để tớ chờ đợi cậu nhé.

Tất cả những việc ấy, tớ đều cam tâm tình nguyện chứ không phải để bù đắp cho cậu đâu.

Trong khoảnh khắc này, cuối cùng tôi đã hiểu rằng, thực ra tôi đã yêu Hứa Dục lâu rồi. Không phải coi Hứa Dục là thanh gỗ nổi trên mặt biển mà tôi có bám lấy trong lúc sắp chết đuối mà là tình yêu thực sự xuất phát từ chính con tim, tình yêu mà tôi không bao giờ muốn đánh mất một lần nữa!

Bầu trời mùa đông sáng trong không gợn mây, đó chính là khởi đầu tốt đẹp cho một hy vọng mới, một tương lai mới với một người đang có tâm trạng chờ đợi như tôi.

Từ lúc tôi tỉnh lại sau cơn mê đến giờ đã tròn một tuần. Ngày nào tôi cũng đến bệnh viện nói chuyện với Hứa Dục, tôi luôn hy vọng giọng nói của mình có thể mang đến cho cậu ấy, người đang chìm trong giấc ngủ sâu, một chút an ủi, để cậu ấy không cảm thấy cô đơn.

Ngày nào tôi cũng mang một bó hoa do chính tay tôi cầu kỳ chọn lựa đến thăm cậu ấy. Màu tím của cánh hoa càng được tôn thêm bởi màu trắng tinh

khiết của bức tường, khiến cho gian phòng lung linh như trong giấc mơ huyền ảo.

“Hứa Dục, cậu có biết những bông hoa này có tên là gì không? Nếu bây giờ cậu tỉnh lại, tớ sẽ nói cho cậu biết.” Tôi chạm nhẹ vào những cánh hoa, nhắm mắt lại để thưởng thức hương thơm dịu nhẹ của chúng, rồi mỉm cười thích thú.

“Alice. Chúng tên là Alice, cái tên rất đáng yêu phải không? Chắc chắn là cậu chưa biết chuyện này đâu. Hôm ấy, sau khi bị ngất đi, tớ đã mơ một giấc mơ thật dài. Trong giấc mơ ấy, tớ đã gặp rất nhiều người và hiểu ra rất nhiều chuyện. Tớ nghĩ, nếu được sinh ra sớm hơn từ nhiều năm trước, thì có lẽ người viết cuốn *Alice ở xứ sở thần tiên* sẽ là tớ đấy. Hi hi, có phải cậu cũng cảm thấy rất thú vị không? Nhưng thú vị hơn nữa là ngôn ngữ của loài hoa này cơ, cậu có muốn biết không? Nếu muốn biết thì tự cậu phải hỏi, tớ mới nói.”

Tôi cố ý dừng lại một lúc để chờ lời đáp của cậu ấy nhưng có lẽ đó chỉ là mong ước xa vời mà thôi.

“Lại thế rồi cậu đúng là xấu tính thật đấy! Phải để tớ nói chuyện một mình cậu mới cam tâm phải không?” Tôi giả vờ bực bội lườm nguýt người nằm trên giường ấy. “Nhưng tớ biết, cậu rất muốn biết ngôn ngữ hoa của nó, đúng không nào? Vậy cậu hãy mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi rồi tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Người nằm trên giường ấy vẫn không phản ứng gì, nhưng dù thế tôi cũng không được bực bội, càng không thể từ bỏ.

“Tóm lại là, nếu tự cậu không đích thân hỏi tớ thì tuyệt đối tớ sẽ không nói cho cậu biết ngôn ngữ của hoa Alice đâu.” Tôi thì thầm vào tai cậu ấy.

Thời gian cứ thế trôi đi, dù Hứa Dục có tỉnh lại hay không, hằng ngày tôi vẫn mang hoa Alice đến bên cậu ấy.

Cuốn nhật ký cậu ấy để trao đổi với tôi, tôi cũng luôn mang theo bên mình để ngày ngày đọc một đoạn cho cậu ấy nghe.

“Hứa Dục... Cậu còn nhớ cuốn nhật ký này không?”

Tôi đặt tay cậu ấy lên cuốn nhật ký.

“Nó vốn là món quà mình tặng Triệt Dã. Khi xảy ra tai nạn, Triệt Dã đã đưa lại nó cho cậu nhờ cậu chuyển nó cho tớ, vì thế mà cuốn nhật ký này đã đến được tay cậu. Nhưng cậu lại sợ tớ không thể chấp nhận sự thật là Triệt Dã đã ra đi, nên mới giấu kín bí mật này, rồi thay Triệt Dã gần gũi tớ, quan tâm và che chở cho tớ.

Phần mà cậu đã viết trong cuốn nhật ký, chưa được sự đồng ý của cậu, tớ đã xem rồi. Phần trước là nhật ký của Triệt Dã, chưa được Triệt Dã đồng ý cậu cũng đã xem rồi phải không? Vì thế cậu không thể trách tớ đã xâm phạm vào đời tư của cậu được. Trừ phi lúc này, cậu nói với tớ rằng, Hy Nhã, không cho phép cậu xem nhật ký của tớ. Nếu cậu nói như vậy, tớ sẽ không xem nữa.”

Nhìn cậu ấy vẫn nằm bất động trên giường bệnh, tôi lại không ngăn nổi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Hứa Dục, cậu thật xấu xa! Cậu đã từng nói sẽ không rời xa tớ, sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại?

Tại sao cậu lại một mình đến một thế giới khác như vậy chứ?

Tôi cố nuốt vị đắng đang chèn nơi cổ họng rồi nói tiếp: “Đã như vậy, thì tớ cũng nói thật với cậu rằng, thực ra cuốn nhật ký này, tớ đã xem rất nhiều lần rồi. Cậu còn nhớ cậu đã viết những gì không? Còn nhớ không? Hay là để tớ giúp cậu ôn lại một chút nhé?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi đặt cuốn nhật ký lên đầu gối lật đến phần cậu ấy viết.

...

Ngày thứ 9 quen Hy Nhã...

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 9, trời nắng.

Dù cô ấy sợ hãi bỏ đi, nhưng sau đó tôi vẫn đi tìm cô ấy.

Tôi cố ý đợi đi chuyển xe cô ấy đi học, giả vờ tình cờ gặp cô ấy. Ai ngờ “tình cờ gặp” lại là chuyện khó khăn đến vậy, mỗi lần có xe chạy đến tôi đều trèo lên tìm, nếu không có thì lại nhảy xuống.

Có rất nhiều ánh mắt nghi ngờ và cười cợt nhìn thẳng vào tôi, tôi cũng không thèm để ý.

Cuối cùng, tôi cũng đợi được chuyển xe của cô ấy. Cô ấy ngồi cạnh cửa sổ, khuôn mặt hiện lên vẻ cô đơn, dễ dàng đánh trúng trái tim tôi. Ngồi bên cạnh cô ấy tâm trạng tôi rộn ràng, tôi phát hiện tôi đã thật sự thích cô ấy...

Nhanh thế chứ.

Khiến tôi không kịp trở tay.

Vậy nên, để có nhiều cơ hội tiếp cận cô ấy hơn, tôi giả vờ dùng phương thức bắt cô ấy trả nợ, lôi cô ấy đi ăn quán cóc bên đường, như vậy có thể ở bên nhau rất nhiều ngày mặc dù tôi không bao giờ ăn đồ ăn bên đường, đã từng bị nôn vì ăn quán bên đường, nhưng để cô ấy không nghi ngờ, tôi cố chịu đựng.

Bữa ăn tối cuối cùng, tôi không đi xe buýt, chạy đến bên cô ấy, còn nhanh hơn cả xe buýt. Tôi nghĩ, sau này khi cô ấy đau lòng, tôi nhất định sẽ đến bên cô ấy ngay lập tức, không để cô ấy phải chờ đợi.

Kể từ khi quen cô ấy, các hành động của tôi không còn kiểm soát được nữa. Ha ha, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu sao?

Tôi lại bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy thêm một lần nữa, lần này thì khiến cho cô ấy tức giận, cô ấy nói rằng sau này chúng tôi không cần phải gặp mặt nhau nữa.

Trái tim tôi nhói đau, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày cô ấy hiểu được ý nghĩa trọng lượng của từng câu nói “Tớ thích cậu!”.

Rất sâu nặng!

Ngày thứ 14 quen Hy Nhã...

Thứ Tư, ngày 14 tháng 9, trời nhiều mây.

Tôi cùng vài người bạn thành lập một nhóm nhạc nhỏ. Đây là ước muốn rất lâu của tôi, nhưng mãi không dám thực hiện, cho đến khi gặp phải tai nạn đó...

Tai nạn đó khiến tôi nhận ra, cần dừng cảm thử những việc khao khát, giống như việc thích một người, nhất định phải để cô ấy biết được, nếu không sẽ hối hận.

Kể cả cô ấy cảm thấy lời nói thích dễ dàng nói ra chắc chắn không phải là thích, kể cả cô ấy không tin, một người vừa quen nhau vài ngày đã thích cô ấy như vậy, tôi cũng vẫn nói thích với cô ấy, nói đi nói lại, vì thích vẫn là thích.

Hôm nay nhóm nhạc tập luyện, không ngờ cô ấy đến. Tôi vui mừng nói với mình rằng, cô ấy đến vì tôi.

Tôi mong cô ấy có thể thấu hiểu được lời ca của tôi như vậy tôi sẽ rất vui, cũng sẽ rất hài lòng.

Sau buổi tập tôi gặp bạn học của cô ấy. Có thể thấy, cô ấy cần quá nhiều tình bạn, thế là tôi tặng quà cho bạn cô ấy, hy vọng họ có thể thấy cô ấy đáng yêu.

Trông thấy cô ấy vui, tôi biết mình đã làm đúng. Tôi hy vọng cô ấy thoải mái, vui vẻ, được nhiều bạn bè vây quanh, nhưng tình yêu... tôi không biết mình có thể chiếm giữ mấy phần trong trái tim cô ấy...

Đọc đến đây, tôi dừng lại, nhìn khuôn mặt thanh thoát đang chìm sâu vào giấc ngủ của Hứa Dục, tưởng tượng ra nụ cười rạng ngời trên môi cậu ấy.

Thì ra cậu đã thích tớ từ rất lâu, rất lâu rồi ư...

Tôi đưa nhẹ đầu ngón tay lướt qua khóe mắt và sống mũi cậu ấy. Tận sâu trong đáy lòng, tôi cảm nhận được mùi thơm ngọt ngào của hoa Alice đang từ từ lan tỏa khắp gian phòng.

Dù biết không thể chờ được câu trả lời của cậu ấy tôi vẫn tiếp tục lật từng trang cuốn nhật ký, khẽ đọc:

Ngày thứ 52 quen Hy Nhã...

Thứ Bảy, ngày 22 tháng 10, trời nắng.

Hôm nay cô ấy nhìn bức tranh đoạt giải, nói với tôi về Nguyên Triệt Dã, còn nói về quá khứ của họ. Hình như cô ấy còn trách Nguyên Triệt Dã nói những lời tàn nhẫn với cô ấy ngày cậu ấy đi. Tôi rất muốn nói cho cô ấy biết sự thật nhưng lời đã đến miệng rồi, tôi lại không có đủ dũng khí.

Sau đó, cô ấy nói cô ấy rất may mắn được nghe tôi hát, điều này làm tôi rất mừng hân hoan! Điều này có phải là, cuối cùng có một ngày tôi có thể bước vào trái tim cô ấy?

Nhưng có một việc khiến tôi băn khoăn, cô ấy nói vẫn giữ liên lạc với Nguyên Triệt Dã, nhưng Nguyên Triệt Dã mà tôi quen đã gặp nạn trong tai nạn đó rồi mà.

Cô ấy hình như không biết Nguyên Triệt Dã đã rời bỏ thế giới này, từ lần đầu gặp cô ấy, tôi đã mơ hồ cảm thấy vậy.

Tôi không biết ai vẫn duy trì những lời nói dối thiện chí này, nhưng tôi rất cảm ơn anh ấy. Có lẽ ý nghĩ của tôi và anh ấy giống nhau, đều không mong thế giới của cô ấy bị chôn vùi trong đau khổ, vì vậy, thà đổ dành cô ấy, để cô ấy không biết gì.

Lúc đi về chúng tôi đã qua chỗ đài hoa nơi cô ấy và Nguyên Triệt Dã từng đến. Nhìn những dấu chân in trên nền xi măng, đột nhiên cô ấy khóc, cô ấy nói đó là một lời dự báo.

Có lẽ đó đúng là lời dự báo, bởi Nguyên Triệt Dã thật sự đã ra đi không trở lại nữa. Hoặc giả nói, cậu ấy muốn trở lại, nhưng vận mệnh không cho phép.

Tôi ôm lấy cô ấy, nói với cô ấy tôi muốn chăm sóc cô ấy nhưng cô ấy nói chúng tôi chỉ làm bạn được không...

...

“Hứa Dực, nếu cậu tỉnh lại, tớ sẽ đồng ý yêu cầu của cậu, chúng mình không chỉ có thể là bạn, chúng mình còn có thể... Nhưng cậu còn chưa tỉnh lại, vì thế, tớ sẽ không nói cho cậu biết đâu!”

Tôi vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tay cậu.

“Có phải cậu cố ý làm thế này không? Cố ý không để ý đến tớ? Hu hu, nếu vậy thì Hy Nhã thực sự đau lòng lắm đấy.”

“Cậu nở nhần tâm khiến tớ đau lòng sao? Nếu cậu không nở, hãy mau chóng tỉnh lại đi...”

“Hứa Dực...” Tôi nói một hơi thật dài, nước mắt nhòa đi. Tôi gập cuốn nhật ký lại.

“Mai tớ lại đọc tiếp cho cậu nghe vậy nhé.

Tôi mỉm cười với người vẫn đang nằm trên giường bệnh chìm sâu vào giấc ngủ ấy. Mọi chuyện trong cuốn nhật ký, tớ sẽ ghi nhớ hết.

“Đây coi như là tín vật tình cảm mà cậu tặng cho tớ được không?”

Ngày này qua ngày khác, tôi đọc cho Hứa Dực nghe những dòng nhật ký mà cậu ấy đã viết hy vọng cậu ấy có thể nghe thấy, hy vọng cậu ấy có thể nhớ được rằng, cậu ấy vẫn còn việc chưa hoàn thành ở thế giới này.

Tôi vẫn đang chờ đợi cậu ấy, đợi để trở thành người mang hạnh phúc đến cho cậu ấy.

“Hứa Dục, cậu có biết không? Triệt Dĩ nói tớ là thiên sứ của cậu, nhưng tớ là thiên sứ mà không làm tròn trách nhiệm, chẳng bảo vệ nổi cho cậu. Nhiều lúc còn phải để cậu bảo vệ tớ... Nhưng... nhưng đó là do cậu đã quá yêu chiều, nhường nhịn tớ đấy, vì thế cậu phải chịu trách nhiệm đấy nhé...”

“Nhất định cậu phải tỉnh lại, nhất định phải vậy. Nếu cậu không tỉnh lại thì tớ biết làm thế nào đây?” Nói một thôi một hồi với cậu ấy, tôi thấy nỗi buồn lại trào dâng trong lòng. Tôi lại nắm thật chặt tay cậu ấy. “Chẳng phải cậu đã nói trong giấc mơ của tớ rằng, chỉ cần tớ nắm chặt lấy tay cậu thì cậu sẽ không ra đi, cậu sẽ không rời bỏ tớ. Cậu nói thì phải giữ lời chứ...”

Nước mắt chỉ chực trào ra, tôi cố gắng kìm lại.

Hy Nhã, phải dũng cảm, không được khóc. Phải mỉm cười nhìn cậu ấy tỉnh lại!

Nhưng đã nhiều ngày trôi qua rồi, từng ấy ngày trôi qua rồi...

Tại sao cậu ấy vẫn không chịu tỉnh lại?

“Nếu cậu vẫn không tỉnh lại, thì mùa hoa Alice sẽ qua mất đấy. Hoa nở đẹp lắm, cậu thật sự không muốn ngắm nhìn vườn hoa lúc này sao? Thật sự cậu không muốn biết ngôn ngữ của loài hoa này là gì ư? Hứa Dục, xin cậu đấy, hãy tỉnh lại đi được không?”

“Cậu đã hứa với tớ là sẽ không rời bỏ, vì thế cậu chắc chắn sẽ tỉnh lại, phải vậy không?!”

“Tớ cảnh cáo cậu đấy nhé, nếu cậu vẫn không tỉnh lại, tớ sẽ dành tình cảm cho một chàng trai khác! Tớ được nhiều người để ý lắm đấy chắc cậu cũng biết rất rõ điều đó mà.”

Cứ ngày ngày qua đi, mặt trời mọc rồi lại lặn, nhưng người nằm trên giường bệnh vẫn bất động, không có bất kỳ dấu hiệu khả quan nào.

“Hứa Dục, cậu có biết không...”

“Không phải cảm động vì tất cả những gì cậu đã làm cho tớ, cũng không phải vì cậu rất tốt với tớ mà tớ thích cậu đâu, mà tớ yêu cậu thật sự đấy! Những câu quan trọng như thế, sau này tớ sẽ không nói lại đâu nhé, vì thế, nhất định cậu phải nghe cho rõ đây...”

“Tớ - Diệp - Hy - Nhã - rất - yêu - rất - yêu - Hứa - Dục!”

Đúng vậy! Hứa Dục, tớ yêu cậu!

Không biết có phải là tôi ảo giác hay không, nhưng sau khi nói xong câu ấy, tôi cảm thấy như cậu ấy đã có một chút phản ứng dù rất nhẹ.

Mặc dù chỉ là chút lay động của mi mắt thôi, nhưng đối với tôi, đó cũng là một dấu hiệu khả quan, một niềm vui khôn tả xiết rồi!

Tôi nắm chặt tay Hứa Dục, hét lên đầy kỳ vọng: “Hứa Dục, cậu đã nghe thấy rồi, đúng không? Hi hi, tớ biết là nhất định cậu sẽ nghe thấy mà.”

Tôi quyết định viết những dòng nhật ký cuối cùng: “Niềm hạnh phúc của thiên sứ.”

Mỗi người đều có thiên sứ của mình.

Người chở che và người được chở che có thể tồn tại cùng lúc, thậm chí có thể là giữa những người khác nhau.

Cũng giống như Triệt Dã che chở bảo vệ tôi, còn tôi lại che chở, bảo vệ Hứa Dục.

Tôi từng yêu Triệt Dã sâu sắc, nhưng giờ đây, cậu ấy đã trở thành một thiên sứ thực sự, trở thành một phần vô cùng quý giá trong hoài ức của tôi. Và tận sâu trong đáy lòng mình, tôi luôn đặt cậu ấy ở một nơi nào đó được để cất giữ, trân trọng.

Hứa Dục, cậu không cần phải ghen đâu bởi vì tớ là thiên sứ của cậu.

Tớ sẽ chở che, bảo vệ cậu suốt đời, để cậu được hạnh phúc.

Vì thế, nhất định cậu phải cho tớ cơ hội, để tớ trở thành niềm hạnh phúc của cậu.

Nhưng từ sau cái ngày tôi cảm thấy Hứa Dục có chút phản ứng ấy, cậu ấy lại rơi vào giấc ngủ vô thức mà không có một dấu hiệu khả quan nào.

Cứ như cảm giác lúc ấy của tôi chỉ là ảo giác có được do quá hưng phấn mà thôi.

Một buổi sáng sớm cuối tuần vài ngày sau đó không khí ngoài trời thật trong lành. Tôi đã đến bệnh viện từ rất sớm. Tối qua tôi lại có một giấc mơ. Trong mơ tôi thấy mình đi xem một buổi biểu diễn. Trong đám người đông nghịt ấy bỗng tôi nhìn thấy một hình ảnh rất quen thuộc trên sân diễn - Hứa Dục.

Đây có lẽ là một dấu hiệu tốt - một điềm báo tốt đẹp chẳng?

“Tớ rất muốn lại được nghe giọng hát của cậu.” Tôi ngồi trước giường bệnh của Hứa Dục lay lay bó hoa Alice trong tay. “Hứa Dục ngôn ngữ hoa của hoa Alice là: tin tốt. Vậy thì đến khi nào cậu mới định cho tớ thấy tin tốt đẹp của cậu đây? Cậu phải nhanh lên nhé, bởi vì sắp hết mùa hoa Alice rồi đấy.”

“Ngôn ngữ của các loài hoa có lẽ sẽ không lừa dối chúng ta phải không, vì cho dù thế nào đi nữa, tớ vẫn chờ đợi. Rồi một ngày tin tốt sẽ đến với tớ.”

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu ấy giống như mọi ngày.

Thình thịch!

Sự lay động khẽ khàng trong tay tôi khiến tim tôi run lên.

Trong khoảnh khắc đó, tôi ngẩn người!

Tay của Hứa Dực, thật không ngờ đã cử động rồi!

Thực sự cử động rồi, cử động rất rõ rồi!

Tôi chớp chớp mắt, không dám tin vào mắt mình nữa. Lúc này, ngón tay tôi đang bị một ngón tay cậu ấy nắm nhẹ. Đúng vậy, đúng là ngón tay cậu ấy đang nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay tôi!

Ngón tay cậu ấy ngoắc vào ngón tay tôi tạo thành một chiếc nhẫn ngập tràn hạnh phúc.

Người mà tôi chở che, bảo vệ, cuối cùng cậu ấy cũng quyết định tỉnh lại rồi sao?

Tôi mỉm cười sung sướng vì ánh mặt trời đang tỏa sáng khắp mọi nơi! Vì cuộc sống và thế giới tốt đẹp tràn đầy tình yêu thương ấm áp, và vì niềm hạnh phúc đang ở rất gần tôi.

Tôi cười rạng ngời vì vui sướng.